

Sygn. akt I PK 72/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa S. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko A. Ł.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powódki S. Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i apelację pozwanej A. Ł. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie o zapłatę.

Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Rejonowego to, że pozwana pracowała u powódki na stanowisku kierownika regionalnego, a u kolejnego pracodawcy na stanowisku kierownika ds. windykacji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Pozwana zatem jest odpowiedzialna za niewywiązanie się z umowy o zakazie konkurencji, gdyż umowy tej nie dochowała. Powódka wywiązała się ze swojego zobowiązania wynikającego z tej umowy i wypłacała pozwanej odszkodowanie - w wysokości 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pozwaną przed ustaniem

stosunku pracy. Zdaniem Sądu Rejonowego kary umownej nie można było jednak przyjąć w wysokości żądanej przez powódkę jako zbyt wygórowanej, przez co żądana kwota została zredukowana o połowę. Sąd Rejonowy zobowiązał również pozwaną do zwrotu wypłaconego jej, z tytułu umowy o zakazie konkurencji, odszkodowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego twierdzenie pozwanej, że otrzymane przez nią po rozwiązaniu stosunku pracy kwoty nie zostały wypłacone jako odszkodowanie jest bezpodstawne. Opis na dwóch przelewach jest adekwatny do wynikającego z umowy o zakazie konkurencji obowiązku. Przelew drugiej raty odszkodowania wypłaconej we wrześniu został opisany jako "wynagrodzenie za sierpień 2015 r." ale była to kwota w tej samej wysokości co za poprzedni miesiąc. Dodatkowo pozwana nie mogła się spodziewać wypłaty wynagrodzenia za sierpień, skoro już od lipca nie pracowała w powodowej Spółce. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można przyjmować, jak sugeruje pozwana, ustania z mocy art. 101² § 2 k.p. zakazu konkurencji z racji niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania, polegającego na opóźnieniu w realizacji świadczenia, jeśli - jak miało to miejsce w niniejszym przypadku - pracownik podjął działalność konkurencyjną bezpośrednio po rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy, przed nadejściem terminu płatności pierwszej raty odszkodowania.

Skargę kasacyjną oparto na naruszenia prawa materialnego: art. 484 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 101² k.p., art. 488 k.c. i art. 101² k.p., art. 8 k.p., art. 498 k.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, czy wobec udostępnienia przez pracodawcę (powoda) innym podmiotom poufnych informacji, do których dostęp uzasadniał zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, pracodawca może dochodzić od pracownika należności z tytułu kary umownej z umowy o zakazie konkurencji i czy umowa ta w świetle powyższego i art. 8 Kodeksu pracy może stanowić podstawę do dochodzenia roszczeń od pozwanej, objętych żądaniem pozwu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Istotne zagadnienie prawne może odnosić się zarówno do prawa procesowego, jak i materialnego. Zagadnienie prawne powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, LEX nr 1228616; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, LEX nr 1230170; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Wskazane przez skarżącą zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zasugerowany problem nie został powiązany z potrzebą interpretacji konkretnie wskazanych przepisów prawa. Jeżeli skarżąca jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna zagadnienie to przedstawić z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen

prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Nadto wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na założeniach faktycznych sprzecznych z ustaleniami sądu odwoławczego, co nie zasługuje na uznanie w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że: "Już w toku prowadzonego postępowania okazało się, że powodowa spółka dane, jakimi dysponowała pozwana udostępniła innym podmiotom, a nadto, również za wiedzą i zgodą powoda w nowych konkurencyjnych dla powódki firmach zatrudnieni zostali dotychczasowi pracownicy powodowej spółki, którzy między innymi korzystali z bazy klientów powodowej spółki. (...) Skoro powód nie chroni swoich informacji i bazy danych, udostępnił innym konkurencyjnym podmiotom te dane i bazę klientów, to nie może domagać się roszczeń od pozwanej w oparciu o zawartą umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, bo sprzeczne jest to zarówno ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, jaki z zasadami współżycia społecznego, rozumianymi jako zbiór zasad postępowania moralnego i etycznego i nie może korzystać z ochrony." Tymczasem Sąd Okręgowy odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu, iż sąd pierwszej instancji pominął okoliczność przekazania przez powódkę pracowników i bazy danych co najmniej dwóm innym podmiotom w zbieżnym czasie z okresem, kiedy pozwana zakończyła u powódki pracę, wskazał, że strona pozwana nie podała żadnej konkretnej daty, kiedy nastąpiły wskazywane zdarzenia. Tymczasem z informacji przekazanej przez stronę powodową w piśmie z 28 listopada 2016 r. wynika, że powodowa Spółka jest zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym jako spółka akcyjna oraz że nie doszło do przejęcia w całości lub części przedsiębiorstwa powodowej Spółki. Zatrudnienie niektórych pracowników, pracujących poprzednio u powódki, u nowego pracodawcy nie mogło nastąpić przed 19 lutego 2016 r. to jest przed datą rejestracji C. Spółka z o.o. Zdaniem Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na stwierdzenie, aby dotychczasowi pracownicy strony powodowej przed końcem obowiązywania zakazu ustalonego

dla pozwanej (czyli przed końcem 2015 r.) podejmowali pracę u innego pracodawcy za zgodą powódki. Wskazane zagadnienie prawne opiera się zatem na odmiennym postrzeganiu faktów. Inaczej rzecz ujmując, zgłoszone zagadnienie prawne nie przystaje do twierdzeń Sądu drugiej instancji. Znaczy to tyle, że bez ich podważenia odpowiedź na nie ma charakter teoretyczny, niepomocny w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Spostrzeżenie to ma znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym, a więc w tej konkretnej sprawie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.